

Moja majka rodila se 1950. u malom rudarskom gradu Šrabe u Tadžikistanu. To je bilo prilično teško vrijeme za moju porodicu, jer su moja prabaka i moja baka prisilno preseljene iz Koreje u Tadžikistan i tamo smještene u mali rudarski grad. Vrlo je teško živjeti u rudarskom gradu gdje ničega nema. To preseljenje desilo se 1937. godine. Bilo je to malo prije rata. Rođaci su pričali neke razne verzije. A to je teško za mene, jer niti vjerujem dokumentima niti rođacima. Mi imamo tradiciju u porodici - sastajemo se svaka dva mjeseca, pričamo preko skypea sa svim rođacima i razgovaramo o nečemu. Tad se iznose stare fotografije. U zadnje vrijeme to vrlo intenzivno činimo, a dosta se priča, ne znam, isto se servira i mnogo fantastičnih priča, o Ciganima, izgubljenoj djeci, o krađi borovnica na tuđim imanjima. Uglavnom takve priče.

Kada sam imala 6 godina, majka je oboljela od Guillain-Barréov sindroma. To je rijetko neurološko oboljenje. Nekoliko mjeseci ležala je u bolnici. Jedno vrijeme je bila paralizirana, niti je mogla hodati niti pričati. Kada je došla kući, uvijek je neko morao biti kod nje i pomagati joj. Cijelo vrijeme smo provodili zajedno. Kada bih se vratila iz škole, ona je uvijek tu bila. To je dovelo do prilično bliske povezanosti. Kada sam ušla u pubertet, bilo je vrijeme u kojem se ona stalno brinula pošto se zbog svoje bolesti razlikovala od drugih, bojala se da bi se naš odnos mogao promijeniti. Skoro svakoga dana me je pitala da li se stidim zbog nje. Ali u školi ja sam imala posve druge probleme, i to svojom drugačijom vanjštinom. Izgledala sam drugačije od drugih. Moja majka to uopće nije mogla razumijeti. I upravo to nerazumijevanje bilo je strašno, jer ne možeš shvatiti zašto te u školi tuku, trgaju ruksak i viču za tobom: - Kosooka gaduro, vrati se u svoj usrani Pakistan (smije se). Moja majka je to interpretirala tako zato što su svi na roditeljskom u školi vidjeli da je ona invalid. Zbog toga! Ali to nije bilo zbog toga!! Moji mučitelji su me poslije toga čak manje tukli, pošto su govorili da im je žao moje majke.

Ipak sam je mogla uvjeriti da želim preći u drugu školu, a to mi je mnogo pomoglo. Promijenila sam svoje okruženje. Opet je krenulo uzbrdo u mom životu (smije se).

To je neobična osobitost moje majke. Ona se uopće ne identificira i ne reflektira na temu etničke pripadnosti. Ona ima vrlo jasnu poziciju i to: da je, eto, u Rusiji, u Rusiji živi, ruski priča, mora, dakle, raditi sve kao Rusi. Ali to nije moguće.

Njezin mlađi brat, ona ih ima dvojicu, jedan od njih je policajac u Moskvi, rekao je mojoj majci: - Što sjediš sa svojim obdaništem? Radije dođi ovamo, kod nas je cool. A moja majka je rekla: - A zašto da ne? Vjerovatno mogu doći u Moskvu. Najprije je išla na kurseve, i od jedne učiteljice postala je istražna sutkinja, a o tome je vrlo

živahno pričala: Zamisli, jedan je ubio troje ljudi a ja sam došla k njemu da ga preslušam,... (hahaha, smije se) i sve su priče bile slične. A kada bi se propitalo: - Mama, je li ti to ozbiljno misliš? - ona bi dodala: - A djevojke na poslu su donijele tako divne ruževe! - Kako joj to uspijeva?

Svakog puta kada pogledam roditelje, pitam se, zašto zajedno žive. Oni se, naime, uopće nimalo ne slažu. Tata je bio najdraži, najbolji, najčarobniji čovjek na svijetu, on je pravi ruski muškarac. U mom sjećanju su sa ocem povezane slike i to kako dolazi sa posla i miriše na posao. Naprosto odvratno, na neka stara dostavna vozila koja smrde na benzin, na male kamione, na autogume. To nije bilo baš zabavno. To znači, tek nakon što mu je mama pomogla da se skine i opere, puštala ga je djetetu, tek onda se moglo komunicirati s njim. Inače se ona samo derala, nemoj da bi dirnuo dijete! Jasno je da se takav kontrast utisne u sjećanje.